

NEVEMBEN A SZÓTAGOK

Nevemben a szótagok egymásba fogóznak.
Így áll a nevem a levegőben,
és arra kér, hogy forogjak a hold körül,
és nézzem a szakadozó felhőket.

Éjjel a nevem nem ad semmi jelet,
nappal a napsugár pörget,
olyan gyorsan, hogy az arcom olvashatatlan.
Estére ráncos leszek.

EMBEREMLÉKEZET

Földi kaktusz,
vörös nyugati ég,
vulkánikus kén.
Én a kulcsot keresem.
Mikor ér véget a tanév?

Emberemlékezet óta
ostromlott városban élek.
Aki tanít,
kétrét hajlik,
amit eddig hallottam, egy életre elég.

TENGERVÍZ

25

Valaki tengervívről beszélt.
Így telt a vakáció ég, szavak és színek között.
Elmozdítottam egy téglát, tengervizet vettem a falból.
Herakleitosz Epheszoszban
mindenhonnan tengert látott.
Ettől volt a víziszonya,
ettől a hajszálak labirintusa,
a gyémánt rideg szerelem.
Csak vízihalott lehet ennyire fénytelen.
Azt aki ember,
tengerből az égbe viszi a villamos,
a visszahulló fényben.

MENEDÉKVÁROS

A sötétbe nyíló ajtót nem ismerem.
Tágul az ég,
nyílik a föld.
A (ki)tartásomon senki nem csodálkozik,
szárnyam az ágy fölé emel.
Esély a repülés a csillagtalan éjben.
Jó napok jönnek,
vas ingerülettel szemben az izom tehetetlen.
Fonott a székem,
menedékváros a nevem.
Biztonságban itt sem leszek.

26 JOSEPH BEUYS¹ KÜLDETÉSE

Vérzik a hó az orosz róna felett,
ostoba paraszti könnyörület.
Ebből nem lesz semmi jó, csak kicsorbult kereszt,
meg iszonyú lábnyom, sarló nehezék.
A tetem halántéka egyedül hallgat,
nem ünnepli sötét áradat.
Kopasz fejét zsíros kalapba mártja,
nyomorult állatot tördel, vért láttat,
hisz ez az új performansz.
Minden cseppje nektár,
kövek, vasak lépesméz.
Micsoda botrány az,
hogy iskolát teremt!

TESTVÉRCSILLAG

Eszembe jutott a galileai vendégfogadó a hegytetőn,
ahol véget ér az út,
ahol a szivárványos levegő
buzgó alakot ölt, és a magasban csillog.
Velem egyforma felhő, testvércsillag,
melyben szendereg az idő.
Útonálló a föld ura,
egy közülünk.
Izsóp és a többi fűszer
úszó ezüstszínű árnyak,
tüskék. Hogyan szólítsalak,
ha találkozom veled?

Láthatatlan hangyák a lábamban.
Aludni nem lehet, ugrálnom kell féllábon.
Virginia Woolf² a megszállott, virágokkal
és színekkel, a nők egyenjogúságával
a zöld folyóba pompás vizinövények
közé ölte magát, mint Ofélia.
Dávid Vogel és Georg Trakl³ monoton
átmérőjű körökben járkálnak, mindketten
a nyugtalan láb szindrómájától szenvednek.
Derékon alul szorongat a szél, tarkóm
hold és fénytelen, meg a falak,
amikhez bársonyként simulok.
A levegő csak eddig volt teher,
répaszín ország, ahová ajtóstul beront a veszett állat,
az ordas gyönyör. Fénylő szöcskeszárny,
láz mely a tagjaiban *süvet* ül.
Holt kikötő az életem.

A LÁTÓIDEG

Lézerkezelték a szemem,
a látóideg épen maradt.
Kitartóan bűg a galamb,
a társa is ezt teszi, ha ébren van.
Nem hallom, ha festik a tetőt,
a hajnal pillanathoz kötött.
A kertész fűszálat sejt a fukszia mögött,
az eső kimosta a szememből az estét,
a helyén csak árnyék maradt,
fehéren és feketén.
Az életből egy csepp se megy veszendőbe.
A csehek úgy karcolják az eget,
mint a látóideg. Én
Vladimir Holánt⁴ olvasom.

28 A HALAK NEM MAGÁNYOSAK

Milyen volt a világ az ember teremtése előtt?
Volt-e valaha gyengédség?
Kihez szólt a harcsa öreg napjaira?
Tízezer mérföldre csak növény és állat.
De jött az ember, hogy felbomlassza,
és vadmacskát tenyészt, kit naposcsibével táplál.
Este pattog a fal,
izzásig hevül a gerenda a fejem felett,
a világ leszámolt az istenhívőkkel.
Ez a titkolt hús döbbenete,
a sors, melyet
ránk róttak.

¹ Német képzőművész (1921-1986) a Düsseldorf-i iskola megalapítója

² Virginia Woolf (1882-1941) angol író

³ David Vogel (1891-1944) héber költő, Georg Trakl (1887-1914) osztrák költő

⁴ Vladimír Holan, cseh költő (1905-1980)

